

Af samme Grund finder Udvalget, at Ordet „for ræger“ i Begyndelsen af det 2de Punktum bør ombyttes med Ordet: „for nærmere“. Som en Redactions-Bemærkning tillade vi os at foreslaae, at Ordet „lige“ i Sens sidste Punktum forandres til „samme“.

§ 14. Udtrykket „ubeføiede“ i Sens første Linie betegner efter Udvalgets Formening ikke aldeles klart og bestemt, hvad der derved er tilfattet, nemlig at Forfatteren kan frie sig for Ansvar ved at bevilsliggjøre sine Beskyldninger. Vi troe derfor, at det bør gaae ud, og at der derimod efter Ordene „ansees han“ i Sens 3die Linie indsættes: „hvis Beskyldningernes Rigtighed ikke bevises“. Forsaavidt det samme Udtryk endnu forekommer paa 2de Steder i Sen, er der formeentlig ingen Betænkelse ved der at beholde samme, idet det er en Selvfølge, at det der maa forstaaes overeensstemmende med hiin foregaaende, af Udvalget foreslaaede, Bestemmelse. Minimum af den i Sens 3die Passus bestemte Mulct af 50 Rbd. for utilbørlige Ord kan, efter vor Formening, uden Betænkelse nedsettes til 25 Rbd.

Som en Redactionsbemærkning have vi endnu kun at tilføie, at Ordet „hans“ i 2den og 6te Linie bør forandres til „sine“, og at Ordene „overhovedet“ og „frænkende“ i Paragraphens 10de Linie bør gaae ud.

Ved § 15 have vi Intet fundet at erindre.

§ 16. Vi ansee det for en Selvfølge, at Fornærmelser mod fremmede Regenter ikke kunne belægges med Straf, naar de ere oversatte af Skrifter, som upaatalt ere udgivne i det Land, hvis Regent er fornærmet, og ansee det derfor unødvendigt, at der herom optages nogen Bestemmelse i Paragraphen, ved hvilken vi iøvrigt ikke have fundet Noget at erindre.

Udskiftets 4 sidste Paragrapher indeholde Bestemmelser af forskelligt Indhold.

§ 17. Forsaavidt det i denne Paragraph er bestemt, at Redacturen af et periodisk Blad er pligtig uden Betaling i sit Blad at optage de Berigtigelser, et Ministerium eller Øvrigheden, i Anledning af en Meddelelse i Bladet, maatte ønske offentliggjorte i samme, dog ikke ud over Grændsen af eet Nummer, finder Udvalget, at denne Bestemmelse ikke er uden Betænkelse, navnlig for de Provindeblade, som kun udkomme et Par Gange om Ugen, idet Udgiverne derved ville kunne blive nødte til at lade Extra-Nummere udgaae. Smidler-tid bør der i det Offentliges Interesse gives Ministerierne og Øvrighederne Leilighed til, uden Betaling at erholde de Meddelelser, som Bladene optage om dem, berigtigede, og Udvalget troer derfor ikke at burde fraraade, at denne Bestemmelse beholdes, dog at den modificeres saaledes, at den Paagjældende kun kan give Svar een Gang i samme Sag, at Berigtigelsen ikke gaaer ud over et halvt Nummer og kun angaaer factiske Omstændigheder.

Forsaavidt det i Slutningen af Paragraphen er bestemt, at Optagelsen kan fremtvinges ved daglig Mulct, finde vi, at det udtrykkeligt bør tilføies, at det kun er efter en Dommers Kjendelse, at dette Tvangsmiddel kan finde Sted, og at Ordene i Paragraphens næstsidste Linie „om det fremdeles forlanges“ bør udgaae.

§ 18. I Lighed med hvad vi have yttret ved § 8, holde vi for, at ogsaa denne Paragraph bør gaae ud.

Ved §§ 19 og 20 have vi Intet fundet at erindre.

I Genhold til Foranstaaende tillader Udvalget sig at indstille:

ad § 1.

a) At der umiddelbart efter Paragraphens sidste Ord „Forfatteren“ tilføies: „dog at disse Personer ikke ansees med anden Bod end den foranførte, fra 50 til 200 Rbd., om de end tillige have forhandlet eller uddeelt Skriftet.“